

[Bolvig]

Folketinget har i de senere år ved flere lejligheder behandlet adoptionsloven. At man ikke er nået frem til en fornuftig og acceptabel ordning, det har de senere måneders store uro vist helt klart. Når det radikale venstre har ment, at vi skulle fremsætte dette lovforslag, så er det bl. a. baseret på denne uro. For folketingets retsudvalg og de enkelte folketingsmedlemmer er blevet bestormet af fortvivlede mennesker, der er blevet afvist af uforståelige årsager eller er kommet i klemme ved de retningslinjer, som adoptionsnævnet forlangte at de amtslige samråd skulle følge – retningslinjer, som blev sat i kraft uden varsel og uden forståelse for de menneskelige følger af en pludselig stramning af den gældende praksis.

Talrige forventningsfulde adoptivforældre så pludselig deres livsdrøm briste, og andre måtte konstatere, at de aldrig ville få en chance for bare at blive forundersøgt. Folketingets ombudsmand har ved mere end én lejlighed udtrykt forundring over det almægtige adoptionsnævns fremgangsmåde og anfører, at den forvaltningsretligt er tilladt, men at det moralsk er en urimelig administration.

Jeg er overbevist om, at det aldrig har været folketingets hensigt, at de magtbeføjelser, der er tillagt adoptionsnævnet, skulle bruges til at indføre et system, der bevirker, at Danmark i dag har Europas mest restriktive adoptionspraksis, ja, ifølge Bangladesh' socialminister verdens strengeste adoptionslovgivning.

Det radikale venstre finder det tvingende nødvendigt at ændre loven, således at vi udstikker nogle generelle retningslinjer, inden for hvilke nævn og samråd kan arbejde.

Det lovforslag fra det radikale venstre, der er til behandling i dag, går stort set ud på en tilbagevenden til de forhold, der gjaldt tidligere, og som fungerede tilfredsstillende. Intet, absolut intet, tyder på, at de danske adoptioner af børn fra andre lande har været problemfyldte. Alle undersøgelser viser det modsatte. Vi kan kun glæde os over, at fremmedracebørn trives i Danmark, at tilpasningsproblemerne er små både i hjem og i skole, og at de mørklødede danske glider ind i vort samfund på lige fod med deres lysere søstre og brødre.

Gennemføres vort forslag, vil det betyde, at forskellen mellem adoptivbarnets og kvin-

dens og mandens alder højst må være 45 år, at samlivet skal have bestået i mere end 2 år, og at enlige og ugifte – som tidligere – kan adoptere. Det betyder ikke, at alle, der opfylder disse krav, er i stand til at få et barn, men kun, at de ikke nægtes en forundersøgelse. Denne forældreeksamen er meget omfattende og rummer den sikreste garanti for, at adoptionsbarnet finder de rette nye forældre. Det forekommer mig blot så urimeligt, at vi har en meget, meget restriktiv adgangsbegrænsning til disse forundersøgelser.

I bistandsloven er det bærende princip en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Dette princip bør også gælde adoptioner, og derfor vil det være åbenlyst, at f. eks. enlige kun kan få en adoptionstilladelse, når forundersøgelsen har vist, at ansøgeren er i besiddelse af usædvanlige kvalifikationer.

Det forekommer mig hyklerisk, at vi nægter et ægtepar på mere end henholdsvis 38 og 40 år adoptionstilladelse med den begrundelse, at de er for gamle, men ikke anfører de samme indvendinger, når det drejer sig om plejetilladelser. Sådanne tilladelser kan gives til velkvalificerede 40–50-årige plejeforældre og til enlige, ligesom der ikke stilles krav til samlivslængden, til trods for at det normalt er relativt vanskelige børn, det drejer sig om.

Sammenfattende vil jeg sige, at det fremfor alt er adoptionsforældrenes personligheder og forholdene i ægteskabet, der er af grundlæggende betydning for resultatet af adoptionen, mens ydre faktorer som alder og sociale og økonomiske kår er af underordnet betydning.

Det er et meget almindeligt, alment, ønske at adskille den udøvende og den dømmende funktion i forvaltningen, og dette princip er tilgodeset i det radikale venstres forslag, idet vi finder det forkert, at adoptionsnævnet både giver retningslinjer for behandling af adoptionssager og samtidig er eneste ankeinstans. Derfor har vi foreslået nævnet udvidet med læge medlemmer, ligesom vi finder det rigtigt, at adoptivforældrenes organisation gennem en repræsentant tilfører nævnet praktisk viden. Jeg vil gerne takke ministeren for det tilsagn, ministeren gav om at ville se venligt på, at adoptivforældrenes organisation også får en repræsentant i adoptionsnævnet; alene det er jeg overbevist om vil hjælpe.